

кръстътъ е вече срѣдъ храма; черквата го износя днесъ на срѣдъ и зове сички насъ да му са поклонимъ. *Покланяме са съ се-сърдце на своятъ кръстъ Христѣ, и славимъ днесъ твое-то имя.* Но свършваме ли само съ това? Испълняваме ли сичко, що е нарѣдено да са прави тоя депъ? Прѣди малко ние чухме, изъ свѣтѣи олтаръ думи, съ кои спасителятъ са обра-ща къмъ насъ и ни казва: „Който иска да доде слѣдъ мене, да са отрече отъ себе си, да земе кръстътъ и да върви по мене;“ и пакъ дума: „каква полза ще ви бѣде ако и цѣлий свѣтъ да придобие, а душитъ си изгубите?“ О, видите ли, че отъ насъ са иска повече отъ покланянето?

Днесъ черквата износя кръстътъ, като въ знакъ на побѣда. Прѣди три недѣли още когато ни наумѣваше Евангелието съ спасителнитѣ си думи, да са приготвимъ за покаяние, ние чухме сичко; позапомнихме ли и да са посади поне едно зрънце въ сърдцето ни отъ това поучение? Нека да видимъ що е извършила черквата въ това расстояние зарадъ насъ, а у сѣщото врѣ-мя да повторимъ нѣщо отъ Евангелието.

Ние чухме, какво черквата ни подканя и учи вакъ трѣбва да са молимъ, за кое ни и прѣлагаше *притчата на Митаря и Фарисея*, дѣто казва: „Братия, да са не молимъ като Фарисейтъ, защото онзи, които са вдига ще да падне, а трѣбва да са смиримъ съ пость прѣдъ Бога, каквото що е направилъ Митарятъ, и да викаме като него: Боже очисти насъ грѣшнитѣ.“ При таковато подканяне на черквата стрѣспах-